

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **D. A.,**
nar.,
st. přísl. Republika Uzbekistán,
t. č. bytem,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1046/ZA-ZA11-P15-2017 ze dne 14. 10. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

2. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodů vad předcházejícího řízení. Správní orgán je povinen se řídit pravidly správního řízení a je rovněž povinen zjišťovat skutečný stav věci. Celé řízení však bylo naproti tomu jednostranné a neobjektivní. Žalovaný nepostupoval řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR. Rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněno a zákon byl vyložen chybně. Žalobce je přesvědčen, že u něj je dán důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, jakož i dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Má strach z pronásledování ze strany státních orgánů Uzbekistánu. Popsal skutečnosti, z jakého důvodu se v Uzbekistánu necítí bezpečně. V případě návratu do vlasti by měl obavy o život. Nesouhlasí s tím, jakým způsobem žalovaný vyhodnotil informace jím sdělené ani informace vyplývající z podkladů. Domnívá se, že žalovaným nebyly dostatečně vyvráceny sdělení žalobce o tom, že ve vlasti byl pronásledován. Není pravdou, že nebyl pronásledován z politických důvodů.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobu považuje za nedůvodnou a účelovou. Obsahuje dle něj toliko jednu žalobní námitku, a sice že žalobce má strach z pronásledování ze strany státních orgánů Uzbekistánu, neboť zde existují politické aktivity a skutečnosti, pro které se přestal cítit v Uzbekistánu bezpečně. K tomu žalovaný uvedl, že posoudil skutkové okolnosti, které žalobce v průběhu správního řízení vylíčil, a na jejich základě dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce taktéž nezmínil ani žádné konkrétní problémy politického charakteru s uzbekými státními orgány nebo tamními bezpečnostními složkami, které by jej vedly k odjezdu z vlasti. Za důvod odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalobce označil obavy z uvěznění v souvislosti s opakovaným zadržením jeho známého, s nímž měl žalobce chodit do mešity a praktikovat víru, nikoliv jeho vlastní potíže. Žalovaný má tedy za to, že odůvodnění v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobce ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Žalobce k žádosti uvedl, že nebyl nikdy členem žádné politické organizace, je ženatý, má tři děti, je islámského náboženského přesvědčení, do ČR přicestoval v roce 2017. Podání jeho žádosti je spjato s jeho kamarádem, který chodil do mešity, a společně četli namas. Kamaráda obvinili z terorismu a zadrželi jej. Šel do vězení na základě vykonstruovaného procesu. Matka kamaráda prodala dům, aby mohla kamaráda z vězení vyplatit, ale pomoci mu se jí stejně nepodařilo. Žalobce se bojí, že by se něco podobného mohlo stát i jemu.
6. Při pohovoru sdělil, že ve vlasti žil v S. v domě s rodinou. Pracoval jako řidič taxislužby. Nějakou dobu žil v Kazachstánu, protože tam je možné číst namas. V Kazachstánu žalobce pracoval na stavbách. Kamaráda žalobce zatkli právě v souvislosti se čtením namas, které je v Uzbekistánu zakázáno. Jedná se o náboženský text. Žalobce také jednou hledal policista, ale v té době byl žalobce v Kazachstánu. Naposledy, když se vracel do Uzbekistánu, tak jej kontrolovali na hranicích. Poté se bál, že jej policisté budou chtít chytit a na místo do Kazachstánu odjel do Evropy. Vycestoval na podkladě víza bez problémů. Po vycestování

se dozvěděl, že jej policie také hledala. O azyl požádal poté, co v ČR dostal deportaci, bál se vrátit domů.

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
9. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
10. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
11. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
12. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
13. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
14. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
15. K obecným námitkám žalobce týkajících se pochybení žalovaného v jeho postupu soud uvádí, že tvrzená pochybení nenalezl. Neshledal deficity v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo

v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

16. Žalovaný si za účelem vyhodnocení situace v zemi obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně čtyři napadeného rozhodnutí. Podklady, které žalovaný využil, plně odpovídají náležitostem, které jsou na podklady pro vydání rozhodnutí standardně kladeny. Zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: *„Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“* Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57: *„Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Správní orgán postupoval zcela v souladu s konstantní judikaturou.
17. Žalovaný nepochybil, ani pokud jde o zkoumání, zda jsou u žalobce dány důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu či dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení nezmiňoval žádnou činnost politického charakteru, za kterou by byl jakkoli pronásledován. Tento závěr žalovaného je plně v souladu s obsahem správního spisu, kdy žalobce ani v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani následně při pohovoru žádnou politickou činnost výslovně neuváděl, a ani nenaznačil žádnou skutečnost, na základě by se bylo možné domnívat, že ve vlasti byl politicky aktivní, tím méně, že by tam měl v této souvislosti konkrétní problémy. Žalobní námitku, že není pravdou, že by žalobce ve vlasti nebyl pronásledován z politických důvodů, proto soud důvodnou neshledal.
18. Co se týče tvrzení o problémech žalobcova známého, se kterým měli společně praktikovat islám, a následně měl mít v této souvislosti známý žalobce problémy, žalovaný adekvátně konstatoval, že žalobce neuvedl, že by jakékoli problémy, které měl jeho známý, měl mít také přímo žalobce. Pokud jde o tvrzené potíže v souvislosti s cestováním do Kazachstánu či o tvrzenou návštěvu policisty, který měl žalobce hledat, soud shodně s žalovaným nepovažuje tyto obavy za dostatečně konkrétní a dostačující pro závěr, že by žalobce měl být ve vlasti pronásledován. Žalovaný k tomu též dodal, že žalobce neměl ve vlasti žádné problémy se státními orgány, bez jakýchkoli potíží ze země vycestoval. O pronásledování nevypovídá ani žalobcem uváděná hraniční kontrola, kdy se jej měli tázat na jeho návštěvy Kazachstánu. Jeho obavy jsou spíše spekulativní povahy. Nedůvěryhodnosti obav žalobce dle žalovaného svědčí dále fakt, že informace o tom, že žalobce ve vlasti údajně hledala policie, čerpal od své manželky z telefonického hovoru, kdy však ani nebyl schopen uvést, z jakého důvodu se jej policie měla snažit kontaktovat. Žalobce taktéž nebyl s to sdělit, z jakého konkrétního důvodu měl potíže jeho známý, z jakého činu měl být obviněn,

apod. Cílem žalobce je tak dle žalovaného jednoznačně legalizace jeho pobytu na území ČR.

19. Soud se s posouzením žalovaného plně ztotožňuje a neshledal ani pochybení žalovaného, pokud jde o jeho závěr, že žalobci v zemi nehrozí pronásledování ani v souvislosti s vyznáváním jeho víry, jak žalovaný specifikoval na straně 7 rozhodnutí. Lze dodat, že součástí správního spisu je i závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce ev. č. ZS37515, ze kterého vyplývá, že žalobce v řízení o správním vyhoštění sdělil, že žádné překážky jeho vycestování do Uzbekistánu mu nejsou známy, ve vlasti má rodinu, a jediným důvodem, proč se nechce vrátit, je, že by chtěl nadále pobývat na území ČR a pracovat, přičemž mu nevádí, že jeho pobyt je nelegální a nečiní ani žádné kroky k jeho legalizaci. K dotazu žalovaného, proč neuvedl tvrzené potíže již právě v řízení o správním vyhoštění, žalobce sdělil, že myslel, že situace se doma uklidní, což se nestalo. Soud ani toto vysvětlení žalobce nepovažuje za důvěryhodné.
20. Žalovaný se adekvátně vypořádal s posouzením toho, zda jsou u žalobce dány azylově relevantní důvody. Důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu nenalezl, neshledal možné ani udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, ani azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu.
21. Žalovaný konstatoval, že žalobce je plně právně způsobilou dospělou osobou a je schopen si opatřovat prostředky na životní potřeby prací. Rodinné vazby má žalobce v Uzbekistánu. Žalovaný též připomněl, že udělení humanitárního azylu není právní nárok.
22. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, je na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
23. Žalovaný se dostatečně zabíral taktéž tím, zda by v případě žalobce bylo možné mu udělit doplňkovou ochranu, avšak ani tuto alternativu důvodnou neshledal. Důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a ani § 14b zákona o azylu žalovaný nenalezl.
24. Ohledně toho se žalovaný nepominul zabývat analýzou poměrů v Uzbekistánu, přičemž zkoumal i obecná pravidla pro vycestování občanů Uzbekistánu a jejich návrat do vlasti. Z dostupných informací žalovaný zjistil, že obecně se nejedná o zemi s vysokým stupněm demokracie, avšak dle žalovaného na základě informací z dostupných podkladů, a na základě tvrzení žalobce, který žádné potíže ve vlasti dříve neměl a ani tyto neuváděl, nelze předpokládat, že by žalobce měl být v případě návratu do vlasti za svůj pobyt v zahraničí, překročení platnosti víza nebo azylovou žádost postihován, nebo by byl ohrožen nebezpečím vážné újmy.
25. Zjištění žalovaného ohledně situace vracejících se občanů a poměrů v zemi odpovídá konstantní judikatuře. Ohledně posouzení bezpečnostní situace v Uzbekistánu si soud dovoluje odkázat například na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2019 č. j. 5

Azs 392/2018-30, kde uvedl: „Krajský soud se otázkou nebezpečí hrozícího stěžovateli v případě návratu taktéž zabýval, přičemž ve shodě s žalovaným odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, podle níž „dle aktuální legislativy žádný postih či nebezpečí neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí nehrozí; uzbecké orgány výběrově vyslýchají navracející se osoby, avšak ekonomičtí či studijní migranti je obvykle nezajímají.“ Zde je třeba podotknout, že stěžovatel opustil zemi původu výlučně z ekonomických důvodů (chtěl si vydělat na úhradu dluhů vzniknuvších před jeho odchodem z vlasti). Také tvrzení stěžovatele, že v Uzbekistánu hrozí perzekuce osobám vracejícím se z nelegálního pobytu v zahraničí, případně že je na osoby vypovězené z EU nahlíženo jako na inklinující k islamistickému extremismu, ze zpráv o zemi původu založených ve spise.“

26. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. ledna 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.